

РОЗДІЛ 1. НАРЕЧЕНІ МОРЯ

...Рорреант-Міль, Даурт, 2483 рік від часів Катаклізму

Дощ стукотів по кам'яних дахах, вибиваючи розмірений ритм.

Малкія зіщулилася. Вона не любила дощ, не звикла до холоду й вогкості. Забула, як це — коли крижані краплі врізаються в шкіру, стікають за комір, потрапляють в очі...

Бридке відчуття.

Щільніше втулившись у сурдут, що міг врятувати від крановійського бризу, але не від осінньої дауртійської імлі, Малкія втретє подивилася на вивіску, ніяк не наважувчись увійти. «Наречені моря» — повідомляла розгойдана вітром дошка, прикрашена облущеною блакитною фарбою. Знизу чиясь уміла рука намалювала мушлю недвозначної форми, навколо якої сиділи оголені сирени. Назва борделю так прижилась серед моряків, що «нареченими моря» стали звати всіх куртизанок прибережних міст, а не лише Рорреант-Міля.

Малкія тяжко зітхнула. Їй було гидко навіть уявити, що зараз вона увійде до цього брудного, пропащого місця — вона, колишній клинок королів! Що сказала б Кассія,

побачивши її зараз?.. Малкія відчула пекучий сором від однієї лише думки про це.

Тим часом дощ не вщухав, загрожуючи промочити не лише її, але й загорнуті в щільний брезент порох, пістоль і, щонайгірше, запасний гніт для ліхтаря. Страх, що ненависна волога дістанеться до них, змусив штовхнути двері та увійти до просторого, але задушливого приміщення.

Біля стелі клубився сизий дим від лампад — найдивовижніші заморські речі на кшталт ароматичних олій насамперед з'являлися в заможних прибережних борделях, як-от «Наречені моря». Оксамитове драпірування звисало зі стін, шовкові подушки розкидані на витончених софах, де ліниво розкинулися напіводягнені дівчата та юнаки. Деякі з них були зайняті спокушанням відвідувачів.

Малкію пересмикнуло від їхнього вигляду. Правду казали: у простолюдинів лише одне в голові. Похіть і їжа — от і все, що їх турбує. Куди цим дикунам до витонченого смаку високородних?..

— Можу чимось допомогти заблукалій мандрівниці? — протягнув хрипкий жіночий голос.

Перед нею з'явилася висока худорлява жінка з орлиним носом і сивим волоссям, укладеним у високу зачіску. На відміну від більшості присутніх, вона була повністю одягнена: сорочка з високим коміром, закритий жакет, просторі штани. Господиня Попіл — так її звали за словами моряка, який вказав Малкії на це богопротивне місце. Власниця «Наречених моря», суха і висока, на вигляд доброзичлива, а насправді зла, як гадюка. Що ж, розповіді про неї відповідали зовнішньому вигляду.

Темні очі Господині Попіл оглянули Малкію зі швидкістю, відточеною за довгі роки управління борделем. Ніщо не сховалося від її уважного погляду: ні сурдут, пошитий з коштовних пурпурових тканин, ні дорога шпага за поясом, ні причеплений біля стегна ліхтар. Попіл вийняла з вуст довгу люльку і всміхнулася, розпізнавши в гості заможну відвідувачку — таких вона обдаровувала особливою

повагою. Неквапливо затагнувшись і випустивши ще більше диму в прокурений зал, елебно спитала:

— Чим можу допомогти, моя леді? У нас є чоловіки та жінки на будь-який смак. Кому віддаєте перевагу?..

— Я хотіла б роздивитися, — відповіла Малкія з ледь прихованою зневагою в голосі.

Господиня Попіл кивнула, анітрохи не образившись. За свій вік вона бачила достатньо пихатих вельмож, і, доки ті вчасно платили їй не надто псували її квіти, вона була готова пробачати їм багато чого — навіть відкриту зневагу.

— Прошу, огляньте мій сад. Якщо хтось приглянеться, можете залишитися тут або усамітнитися нагорі. Звісно, верхні покої коштують дорожче, але що таке гроші порівняно з істинною насолодою, чи не так?

Малкія змусила себе стримано кивнути. Щойно хазяйка борделю відвернулася й рушила до невисокого помосту посеред залу, дівчина квапливо втекла від її хижого погляду. Проходячи повз тіла, які вдавалися до хтивих ласк, вона водночас відчувала гидливість і ганебне хвилювання, що примушувало щоки палати.

О всемогутні Елісі, до чого вона докотилася!

«Варто було випробувати щастя в корчмі чи будь-якій іншій занепалій дірі — усе краще, ніж ця сороміцька голуб'ятня!» — сердито думала вона, шукаючи поглядом того, хто міг надати потрібні їй відповіді. Запримітивши знудьговану дівицю, яка ліниво розкинулася на софі, Малкія довго вмовляла себе підійти до неї. Раптом її плеча хтось боязко торкнувся.

— Привіт, красуне! — привабливо усміхнулася куртизанка. — Шукаєш компанію на вечір?

За звичкою, Малкія мало не відповіла їй чимось різким, але слова застрягли в горлі. Можливо, причиною цьому була лагідна усмішка «нареченої моря», а може, розум вчасно спинив Малкію, нагадавши, що вона прийшла сюди по інформацію, і якщо вже ця дівиця сама до неї підійшла...

— Я розшукую одну людину, його кличуть Духомовцем. Чула про такого?

— Отже, прийшла за чутками, — підморгнула куртизанка. — Тобі пощастило, красуне: ми можемо допомогти одна одній, але спершу доведеться втекти від нагляду моєї хазяйки.

Перш ніж Малкія встигла заперечити, її схопили за руку, потягнувши до гвинтових сходів. Їй було неприємне торкання — хто знає, де встигли побувати руки цієї пропащої? Однак дівчина зчепила зуби, готова терпіти стільки, скільки знадобиться. Щойно вона отимає інформацію, по яку прийшла, більше ніколи в житті не переступить порога цього бридкого місця.

— Мене звуть Мейв, — сказала через плече супутниця, коли вони піднялися на другий ярус. — І мені дуже подобається твій акцент.

Можна подумати, Малкію обходило, як звуть першу-ліпшу повію і що та думає про її говір. Так і не дочекавшись представлення у відповідь, Мейв хихотнула:

— То ти з обережних? Люблю таких: в таємниці, якою ви себе оточуєте, є щось зворушливе.

Вони увійшли до найближчої вільної кімнати. На стінах тремтіли червоні, рожеві й пурпурові тіні від світильників, які хтось завчасно накрив напівпрозорими тканинами. На підлозі лежав м'який килим, а по центру стояло широке ліжко, застелене чистими простирадлами.

Ігноруючи хтиву обстановку, Малкія вимогливо запитала:

— Що ти знаєш про Духомовця? Де він буває, як його відшукати?

— Відразу переходиш до справи? Мені подобається, — усміхнулася Мейв.

Попри нетерплячість в очах гості, вона неквапом пройшла вздовж кімнати і, влаштувавшись у м'якому кріслі, закинула ноги на столик біля настінного дзеркала. Блідо-рожева сукня з шифону опустилася до підлоги

й відкрила щиколотки, які грайливо обвивав довгий шнурок сандалій.

— Я й справді дещо чула про цього Духомовця, — промовила куртизанка, відкинувши за спину каштанове пасмо, що вибилося з пучка на голові. Темні очі на округлому обличчі загадково блиснули в червоній напівтемряві. — Ця інформація допоможе тобі у пошуках, але все має свою ціну.

— Я заплачу, — роздратовано процідила Малкія.

«Гроші та похіть — більше їх ніщо не турбує».

Погляд Мейв посерйознішав. Вона пильно оглянула Малкію, з голови до ніг — так, як це робила Господиня Попіл.

— Задля годиться чи для діла? — спитала, кивнувши на шпагу.

— Яке це має відношення до...

— Просто спитала, — безтурботно знизала плечима куртизанка. — Ось як ми зробимо: ти прийдеш сюди на зорі. Обійди бордель по колу, ззаду буде паркан із кованих ґрат — зачекай там на мене. Двері замкнені, але я маю ключа. Ми покинемо «Наречених моря», і я розповім тобі все, що знаю про Духомовця. Згода?

— Ні, — сухо заперечила Малкія. — Розкажи все тут і зараз, інакше не отримаєш від мене ні гроша.

— На твою думку, мені потрібні монети? — гірко посмінулася Мейв. — Все, про що я прошу, — це почекати мене біля ґрат на світанку. Я не можу розповісти тут нічого, навіть якщо запропонуєш мені всю скарбницю Її Величності.

Малкія мовчала.

«Щоб мені диктувала умови повія з прибережного борделю? Немислимо!»

Раптом Мейв змінила позу: сіла рівно і з благанням промовила:

— Прошу, піди мені назустріч — ти не пошкодуєш! Присягаюся, я розповім усе, що знаю! Довірся мені.

— Я подумаю, — похмуро відказала Малкія. Широко розплющені очі куртизанки й тривога в їхній глибині не дозволили сказати «ні».